

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Προπληρωτέα εις Αθήνας
πῶ ἐκδόθη.
Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς Ἑλλά-
δος συνδρομητῆς δρ. 10.
Διὰ τοὺς ἐντὸς αὐτῆς * 42.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διευκρί-
ναι καὶ τοῖς ἐπισημοῦς τῶν
Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμε-
ρατῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ πο-
ρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνικοῖς
Προβένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέ-
ροις ἐπιτρόποις τοῦ Ἐκδ-
του.

Ἐκδίδονται τρίς τοῦ
μηνός.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.)
Ἐὰν ἦς φιλομαθῆς, ἔσῃ καὶ πολυμαθῆς.
(ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.)

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ.

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

δὴ

Α. ΠΑΝΤΑΖΗ

ἐν τῷ Ἀθηνῆσι μητροπολιτικῷ ναῷ τῇ 3' Οκτωβρίου
τελουμένης λειτουργίας ἀρχιερατικῆς,
ἐπιμελεία τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων Γ. ΣΚΟΥΦΟΥ,
εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ τοῦ ἈΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ.

«Ἦσαν δὲ τινες Ἕλληνας ἐκ τῶν ἀναβαινόντων
ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ· οὗτοι οὖν προσ-
ῆλθον Φιλίππῳ καὶ ἠρώτων λέγοντες, Κύριε, θέ-
λομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. Ἔρχεται Φίλιππος καὶ
λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιπ-
πος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο
αὐτοῖς λέγων, «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Ἰω. κεφ. ιβ'.

Ἰερὸν καὶ οικοδομητικὸν τοῦ χριστιανοῦ εἶναι τὸ ἔ-
θος τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας τοῦ νᾶ ἐπιτελεῖ ἐν ἡμέ-
ραις τακταῖς, κατὰ πᾶν ἔτος, τὴν μνήμην τῶν ἀπ' αἰῶ-
νος ἡγιασμένων τινός, ἢ καὶ πολλῶν ὁμοῦ, καὶ νᾶ παρέ-
χη οὕτω εἰς τὸ περιούσιον αὐτῆς πλήρωμα, εἰς τὰ φι-
λόχριστα τέκνα τῆς, θεάρεστον εὐκαιρίαν νᾶ μελετώσιν
πρὸς ἰδίαν οικοδομὴν τὰ κατὰ τὸν ἑορταζόμενον ἁγι-
ον, νᾶ καταστέφωσι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ὄνομα μὲ τὰς ἐμ-
πρεπούσας εὐφημίας, νᾶ δοξάζωσι τὸν θαυμαστὸν ἐν
τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Θεὸν διὰ τὸν τοιοῦτον κόσμον τῆς
ἁγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας, νᾶ λαμβάνωσι νᾶν ἐκάστοτε
ἀφορμὴν νᾶ ζωοποιῶσι τὸν ζῆλόν των, νᾶ καταρτίζω-
νται εἰς ἁγιασμόν καὶ νᾶ λαμβάνωσι τέλος ἐπανάλη-
πτικά μαθήματα πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ θεῖον
ἐκ τῶν παραδειγμάτων τῶν γεραιρομένων ἁγίων.

Οὕτω σήμερον ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐ-
πιτελοῦσα τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Διο-

νυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, παρέχει εἰς ἡμᾶς θαυμάσια πάν-
τὰ τὰ εἰρημένα πνευματικὰ ὠφελήματα, καὶ πρὸς ταῦτα
ἐξαιρετικὸν γεγονός, ἀξίον σπουδαίας μελέτης, ἀξίον
θαυμασμοῦ, τὸν τρόπον, λέγω, δι' οὗ ἐπεχύθη εἰς τὴν
πόλιν ταύτην ὁ φωτισμὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, δι' οὗ τὴν
Ἱερουσαλήμ ταύτην πάσης μαθήσεως καὶ εὐφροίας καθη-
γίατε καὶ ἐκάλλυεν ἡ ἀλήθεια τῆς ἁγίας Σιών, δι' οὗ
σὺμπασα ἡ σοφία τῆς ἀρχαιότητος πεσοῦσα γονυκλι-
νῆς προσεκύνησε τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος, δι' οὗ
ὁ τέως ἄγνωστος παρ' αὐτῆς λατρευόμενος Θεὸς ἐδη-
λώθη καὶ γνωστὸς ἐγένετο, δι' οὗ τέλος πάντων ἡ φι-
λοσοφία τοῦ θεοῦ Πλάτωνος ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ἅγισμα
τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἐδοξάσθη ὁ τῆς πίστεως ἡμῶν θε-
μελιωτῆς εἰς Ἕλληνας κηρυχθεὶς κατὰ τὸ ἐν ἀρχῇ
τοῦ λόγου βητόν· καθ' ὃ, μαθὼν ὅτι Ἕλληνας ἦλθον
πρὸς αὐτόν, εἶπεν, «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. «Οἱ Ἕλληνας τῷ ὄντι ἐδόξασαν τὸ
ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἐκόσμησαν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Ἐκκλη-
σίαν ὅπως ὁ σήμερον πανηγυριζόμενος ἅγιος. Πῶς δὲ
δὲ διὰ τῶν Ἑλλήνων ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου,
ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεως ἡμῶν, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστο-
ρία στεντορεῖως τὸ κηρύττει. Πᾶσα σελὶς τῆς ἱστορίας
τῆς ὀρθοδοξίας Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι τρόποιον τιμῆς
τοῦ θεμελιωτοῦ αὐτῆς.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὰ καθ' ἕκαστα τῆς σημε-
ρινῆς ἑορτῆς καὶ ἰδωμεν πῶς ἡ πόλις αὕτη ἐ-
τάχθη ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἀληθινῆς πίστεως,
πῶς εἰσήχθη εἰς τὴν αὐλήν τῆς ὀρθοδοξίας, πῶς δὲ καὶ
δι' αὐτῆς τῆς ἐλληνίδος πόλεως ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου.

Καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ἐξήλθον
νᾶ κυρῶσιν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὴν διὰ
τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ ἐπελθοῦσαν εἰς τὸν κόσμον
σωτηρίαν, αἱ Ἀθηναὶ διετέλουν οὕσαι ὑποτεταγμέναι

θελε μένει άκαρπος συκή, διότι ούδένα σωτηρίας καρπών ήδύναντο να φέρωσι πεποιημένοι θεοί παθών, θεοί άπειλών, θεοί κατά τή έλατιώματα υπερβαίνοντες τους χειρίστους τών ανθρώπων ήσαν δημιουργήματα της ανάγκης και μόνον χρήσιμοι εις άπόδειξιν, ότι οι μη εϋλογηθέντες δι' άποκαλύψεως άνθρωποι, μη δυνάμενοι να έννοήσωσι τόν κόσμον άνευ θεότητος, έδημιούργησαν αυτοί εις θεού; τή θαυμασιώτερα τών κτισμάτων, και τού; έπρόκεισαν έν τούτοις μέ δλα τή πάθη και τήσ δυσκρασία; τήσ ανθρώπινης σαρκός.

Και ούτω ήτο καταδικασμένη ή τόσον άνεπιτυγμένη σοφία, ή τόση ευαισθησία τής αρχαιότητος να προσφέρη την άφοσίωσιν τής, τό σέβας τής εις τήν εύτράπελον και άσθήρικτον κτισματολατρειάν τής, έως ου άνέτειλε διά του άποστόλου Παύλου τό φώς τό άληθινό, και ή σοφία του πάλαι κόσμου, και ουχι πλέον όλίγοι, αλλά πάντες οι Έλληνες ήλθον προς τόν Ιησούν Χριστόν, και διά τής πίστεως αυτών προσελθόντων έδοξάσθη ο υίός του ανθρώπου.

Η διά του Άποστόλου Παύλου συσταθείσα έν Αθήναις Έκκλησία προώδεσε πολύ τή χρόνω και έπαινεϊται υπό του τόν Γ' μ.Χ. αιώνα άκμάσαντος Οριγένους, λέγοντος: Έκκλησία μέν γαρ Θεού, φέρ' είπειν, ή Αθήνησι πραεΐ τις και εσταθής, έτε Θεού άρέσκειν τή επί πάλσι βουλομένη, κατηγορεί όμως τήν πολιτικήν Έκκλησίαν (συνέλευσιν) λέγων, « Η δ' Αθηναίων εκκλησία στασιώδης; και ούδαμώς παραβαλλομένη τή εκεί Έκκλησία του Θεού ».

Και ή πραότη; και ή ευστάθεια τής Έκκλησίας ού μόνον τής Αθήνησι, αλλά και συμπάσης τής ορθοδοξίας μένει αναλλοίωτος. Ο Άπόστολος Παύλος είναι έν αυτή. Ακούομεν τήν διδασκαλίαν του, αναγινώσκομεν τήσ έπιστολάς του, θαυμάζομεν τήν έπιμονήν του εις τήν τόσον άκανώδη και πολυθάσαν άποστολήν του. Όταν άνευζωμεν προς τόν Άρειον Πάγον, έν ω έκήρυξε τόν άγνωστον Θεόν, βλέπομεν αυτόν εκεί νοερώς. Πάσα εκκλησία έν Αθήναις μά; ένθυμίζει τήν έν τή πόλει ταύτη διατριβήν του, και τέλος ο Παύλος είναι πνευματικώς μεταξυ ήμων. Αλλά είναι τώρα και Διονύσιοι Άρεοπαγίται; Με τήν έρώτησιν ταύτην τελειώνω τόν λόγον, ευχόμενος καταφατικώς ν' άπαντήση έκαστος εις έαυτόν, διά να δοξάζηται και διά τών νέων ήμων Έλλήνων ο υίός του ανθρώπου, ο Σωτήρ του κόσμου. Αμήν.

Η ΒΑΒΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ, ΚΑΙ Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ.

Μία τών μεγάλων άρχών, ός ή φιλοσοφία του ΙΗ αιώνος υπεδέξατο και καθιέρωσεν ως άπαραιτήτους εις τήν ήθικήν και διανοητικήν άνάπτυξιν και πρόοδον του

άνθρωπίνου, επεκύρωσε δε κατόπιν ή γαλλική επανάστασις του 1789 διά ψηφίσματος τής συγκροτηθείσης τότε εθνοσυνελεύσεως ως άπαραβίαστον δικαίωμα έκάστου ελευθέρου άτόμου, είναι ή ελευθερία του σκέπτεσθαι και φρονείν, ήτοι έλευθερία τής συνείδησως. Περί τής αρχής ταύτης ο διάσημος γάλλος γεροισιαστής κ. Λαχερονιέρος όμιλών ποτε κατά τήν άπονομήν τών βραβείων τής σχολής τής γαλλικής πόλεως Άνω Βιέννης, ανέπτυξεν αυτήν διά τής χαρακτηρισζούσης αυτόν ευγλωτίας. Τεμάχιά τινα του σπουδαίου τούτου λόγου έν κρινόμεν άσκοπον να δημοσιεύσωμεν σήμερα ένταυθα. Ο ρήτωρ, μετά τό προοίμιον του λόγου άπευθύνει τήσ εξής παραινέσεις προς τούς διευθύνοντας τήν διανοητικήν εκπαίδευσιν τών παιδιών.

« Σεις, οι τήν εκπαίδευσιν τών τέκνων του λαού αναδεχθέντες, έν εϊσθε υπεύθυνοι διά τήν διανοητικήν μόρφωσιν αυτών, αλλά και διά τήν ήθικήν των. »

« Η άφελής και άγνή αυτη παιδική ήλικία ή παραδιδόμενη εις τήν υμετέραν διεύθυνσιν, είναι ή του μέλλοντος γενναή. Εάν διδάξητε εις αυτήν τήν προς τόν Θεόν αγάπην και τόν έρωτα τής πατρίδος, θέλετε μορφώσει εδγενείς παϊδας και προπαρασκευάσει αγαθούς πολίτας. »

« Η διδασκαλία του λαού, ήτις ήθελεν εϊσθαι άμοιρος τής διπλής ταύτης σκέψεως, τής θρησκείας δηλονότι και του πατριωτισμού, ού άπέβαινε άγονος και φθοροποιή, ήθελε τούτέστι παραβλάψει τήν ήθικήν φύσιν του ήμετέρου τόπου. »

« Υπάρχει μεγάλη τις αρχή, ήτις δεσπόζει σήμερα του διμοσίου ήμων δικαίου, και εις ήν υπόκειται ή τε διδασκαλία και τό κράτος, καθώς και αυτη ή κοινωνία, τούτέστι ή ελευθερία τής συνειδήσεως. »

« Η θρησκεία δεν επιβάλλεται, αλλά διδάσκειται, έκαστος δε είναι ελεύθερος να ένστερνίζηται τό δόγμα τών πεποιθήσεών του, ίδού ή αρχή. Αλλ' υπάρχει σχολή τις, κληθείσα σχολή τών ελευθεροφρονούντων, και ήτις παραδέχεται τήσ όντι άπάσας τήσ ελευθερίας τής πίστεως. Λοιπόν ζητούμεν παρά τών ελευθεροφρόνων να σέβωνται τούς ελευθέρωσ πιστεύοντας. Ζητούμεν παρ' αυτών, όπως μη παραφθείρωσι τήν άποστολήν τών διδασκάλων ήμων. (ζωηρά συγκίνησις). »

« Η έφαρμογή τής αρχής τής ελευθερίας τής συνειδήσεως επί τής διδασκαλίας παντός βαθμού διεγείρει καθ' έκάστην σοβαροτάτας αντίλογιας έν τούτοις αυτη επιτάσσεται υπό του κοινωνικού συμφέροντος, καθώς και υπό του νομίμου δικαίου. »

« Η υπό του κράτους παρεχομένη διδασκαλία εις τε τά πανεπιστήμια και λύκεια ήμων ούδέποτε δύναται να υπερπηδήση τήσ άνωτέρω αρχας, αϊτινες συνδέουσι τήν ήθικήν προς τήν θρησκευτικήν τάξιν. Πάντοτε, όσάκις οι καθήγηται έφερον επί τής έδρας αυτών τήν άνεξαρ-

τησίαν ταύτην τής διδασκαλίας, ένοχοποίησαν τήν ευθύνην του κράτους, και ή κυβέρνησις άπεδοκίμασεν αυτούς. »

« Είς τήσ δημοτικά σχολεία ήμων τό δικαίωμα είναι έτι θετικώτερον, καθότι όρίζεται σαφώς υπό του οργανικού νόμου τής προκαταρκτικής παιδείσεως. »

« Η θρησκευτική εκπαίδευσιν συγκαταριθμείται μεταξυ τών υποχρεωτικών μαθημάτων, και ως γινώσκειτε, ο νόμος εφρόντισεν, όπως άποδείξη τήσ βιβλία, δι' ών ο διδάσκαλος όφείλει να διδάσκη αυτην. Τα βιβλία δε ταυτά είναι ή κατήχησις και ή ιερά ιστορία, άμφότερα λίαν παλαιά, όντα θαυμασία σύμπυξιν τών άρχών και καθήκόντων τής ανθρωπότητος. »

« Είς τήσ σχολεία δε, έν οϊς εισάγονται τέκνα διαμαρτυρομένων οικογενειών, τό πρόγραμμα ύπάρχει τροποποιημένον. Το κράτος σέβεται και προστατεύει άπαντα τήσ θρησκεία, αϊτινα άναγνωρίζει. »

« Αλλά και τήσ σεβόμενης τής ελευθερίας τής πίστεως εις τε τήσ μικρά σχολεία, καθώς και εις τήσ άνωτέρα τά πανεπιστήμια ήμων, ύπάρχει όμως και, τοι, όπερ ο νόμος επιβάλλει, ήτοι ή ανάγκη τής θρησκευτικής εκπαίδευσως. Υπάρχει δε και έτερόν τι, όπερ άπαγορεύει και καταδικάζει τούτέστι τήν περιφρόνησιν τών αιώνιων αληθειών τών εκ Θεού άποβρεουσών, και τήν άπάρνησιν τών αληθειών αυτών, αϊτινές είναι ή παρηγορία και ή ισχύς του ανθρώπου, καθώς και ή έξασφάλισις τών κοινωνιών. »

« Ούτω κύριοι, τό ήμέτερον καθήκον είναι κεχαραγμένον, και ο νόμος καθιεροί αυτό συμφώνως προς τήν συνείδησιν. »

« Ζώμεν εις εποχήν δυσχερή και σοβαράν, καθ' ήν προβάλλονται τήσ σπουδαιότερα τών προβλημάτων, καθ' ήν ή νέα κοινωνία ζητεί τήν άντιστάθμισιν και ισορροπίαν αυτης έν τή δημοτική κινήσει, ήτις παρασύρει αυτην, και καθ' ήν άπαντα τήσ συνιστώσα αυτην στοιχεια υπόκεινται εις άνασποφύκτους μεταμορφώσεις. »

« Είς τούταυτα περιστάσεις, ή άνατροφή του λαού είναι άντικείμενον μεγίστης σωματικότητος, και ήμεϊς οι διευθύνοντες αυτην, διαδραματίζεται μέγα μέρος. Η Γαλλία και ο Αύνοκράτωρ στηρίζονται έφ' ύμων, κύριοι, και ό,τι άναμένουσιν εκ τής άφοσίωσεως ύμων συγκεκριαίαι ούται έν τή άπλή και βραχεία ταύτη διατριβή. Διδάσκειτε τήσ τέκνα ήμων, όπως όψώσωσιν επί μάλλον και μάλλον τήν περιωπήν τής οικογενείας, και προπαρασκευάσατε άνδρας όπως διακρίνωσι τό μεγαλειόν τής Γαλλίας! »

(Έκ τής έφ. Έρμουπόλεως).

του Έλληνικού Αρχιπελάγους διά τήν κυβέρνησιν ένεκα τών έπ' αυτης εύρισκομένων ορυκτολογικών προϊόντων. Τίς δέν ένθυμείται εύθύς 1) του θείου τό όποιον τήν σήμεραν εκ τών εκεί άφθόνως άπαντωμένων θειούχων ορυκτών μετ' ώφελείας άποχωρίζεται, έν τή Ελλάδα καταναλίσκεται και διά τήν Ευρώπην εξαγεται. »

2) Τών μυολιθίων οϊτινες έπίσης ένταυθα έφαρμόζονται και εις τήσ πλησίον τής Ελλάδος μέρη μεταπέρονται. »

3) Μεγίστης σπουδαιότητος είναι ή ύπαρξις τής λευκής άργίλλου κατά τήν θέσιν Βουδιά και άλλαχού τής νήσου. Η άργίλλος αυτη, ή λευκή πηλός συνήθως καλούμενος, είναι ή βάση τής άγγειοπλαστικής, και έξ αυτού δύναται να κατασκευασθώσιν άγγεία όμοια τών εκ τής Γαλλίας εισαγομένων. Η ύστασις τούτου άγγειοπλαστικού καταστήματος ήθελεν εϊσθαι μέγα εύεργέτημα διά τήν Ελλάδα και διά τόν συσταίνοντα μία τών μαλλων προσοδοφόρων έπιχειρήσεων, καθότι τούταυτα άγγεία εισάγονται καθ' έκαστον χρόνον ίσως άντι 3—40,000 δραχμών εις τήν Ελλάδα. »

3) Πλησίον τής θέσεως Βουδιά; άπαντάται ο Saronit δηλαδή τό λεγόμενον Σαρονικό χωμα, ορυκτόν χρήσιμον προς πλυσιν και γνάψιν τών μαλλερών ύφασμάτων. »

4) Η νήσος Μήλος βρίθει διαφόρων σιδηρούχων και άργιλλούχων ορυκτών, έξ ών δύναται να κατασκευασθή στυπτηρία και βιτριόλιον, και άμφότερα ταυτα τά άλλα να είναι τόσον χρήσιμα εις τήσ τέχνας, εις τήν βαφικήν και εις τήν βυρσοδεψικήν. »

5) Είς διάφορα μέρη τής Ηφαιστείου ταύτης νήσου εύρίσκειται γυψος, όστις παρέχει τούταυτην ώφέλειαν εις τήν βιομηχανίαν, δυστυχώς όμως τό ορυκτόν τούτο μένει μέχρι ώρας σχεδόν εις άχρησίαν. »

6) Είς τινα μέρη εύρίσκειται ορυκτόν όνομοζόμενον Μαγγανήσιον τό όποιον χρησιμεύει εις τήν λευκαντικήν κτλ. »

7) Πλησίον τής παλαιάς πόλεως Μήλου εύρίσκειται κίσηρις (έλαφρόπετρα) ήτις δύναται να άνορυχθί εις τούταυτα μεγάλα κομμάτια, ώτε έξ αυτης δύναται να κατασκευασθώσιν μικροί κίονες και άλλα αρχιτεκτονικά κοσμήματα. »

8) Προς τούτοις άνερεύθη και πλησίον τής παλαιάς χώρας διάστρωσις θειούχου μολύβδου άργυροφόρου, πλήθος άλλων χρησίμων ορυκτών ήφαιστείου καταγωγής λ. χ. πυρόλιθοι, όφειδιονει, τράχεται δια οικοδόμημα και μύλους άντισταμένους εις τόν πανδαμάτορα χρόνον, άνορβύττονται εις ταύτην τήν νήσον. »

9) Είς μικρόν τινά λιμένα πλησίον τής πόλεως Μήλου εύρίσκονται χαλικόλιθοι οϊτινες εκθράζονται από τήν θάλασσαν και ένταυθα συσσωρεύθησαν. Οι χαλικό-

Η νήσος Μήλος είναι μία τών σπουδαιότερων νήσων

λιθοι οβτοι είναι χρησιμώτατοι εις την ύελοποιαν.
 10) Τέλος προσθέοιμεν οτι τά της νήσου Μήλου
 ιαματικά ύδατα, εν μέρει θειουχα, σιδηρουχα, άλατουχα
 είναι σπουδαιοτάτα και της προσοχής των ιατρών εις
 άνωτάτον βαθμόν αξία. Έκ της συντόμου ταύτης εκθέ
 σεως έμφαίνεται ή σπουδαιοτής της νήσου ταύτης και
 ποίαν ώφέλειαν δύνανται να παρέχωσιν ταύτα τά τόσο
 εις την βιομηχανίαν ώφέλιμα όρυκτά, έαν ταύτα προ
 όντος του χρόνου δεόντως χρησιμοποιηθώσιν, ώστε
 προσθέοιμεν την όρυκτολογικήν έπιφώνησιν « Άγαθ
 τόχη. »

Ε. ΑΑΝΔΕΡΕΡ.

ΠΕΡΙ ΤΙΝΟΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ
 τής νήσου Μήλου.

Έάν και δέν ύπάρχει κρατήρ άνοικτός εις την νήσον
 Μήλον, έξ ού την σήμεραν έκσφενδονίζονται μύδροι και
 λάβαι και έξ ού δέν άναπέμπονται στήλαι πυρός καθώς
 εις την νήσον Θήραν, άλλ' ούχ ήττον άπαντα τά των
 ήφαιστειών προϊόντα εις ταύτην την περιεργον νήσον,
 κατά μέγα μέρος ήφαιστειού καταγωγής φαίνονται. Έν
 εκ των περιεργότερων σπηλαίων της νήσου ταύτης διά
 τόν γεωλόγον είναι τό σπήλαιον εις Φεριγλοδ. Πρίν
 τις έμβή εις τουτό τό σπήλαιον, αι περίξ αυτού λαβώ
 δεις λίθοι είναι θερμότατοι, από τας διασφαγάς αυτών
 ως και εκ πολλών μικροτέρων σπηλαίων άναθυμιάται
 θεϊον, ώστε ή εισοδος εις τό σπήλαιον τουτό προξενεί
 βήχα και στενοχωρίαν. Οί έντός του σπηλαίου τούτου
 λίθοι είναι τόσον θερμοί, ώστε δέν δύναται τις να τους
 έγγίση, και διαμένων έντός του σπηλαίου επί όλίγα
 μόνον λεπτά άρχεται να περικλύζεται υπό ισχυρού ιδρώ
 τος. Έκ τινων διασφαγών της γής άναβρύει θερμότα
 τον ύδωρ, τό όποιον συναγόμενον προς μικρόν βύακα
 εισβάλλει εις την πλησίον θάλασσαν θερμαίνον αυτήν
 όρκοόντως, ώστε ή πλησίον του σπηλαίου θάλασσα εις
 ιαματικώτατον θειουχον ύδωρ μεταβάλλεται. Έντός
 του ίδιου σπηλαίου τά πετρώματα και αι διασφαγαί α
 του είναι κεκαλυμμέσαι υπό έξηνθισμένου θεϊου και έν
 τοίς κοιλώμασιν αυτού συνάγεται καυστικώτατον βρε
 στόν, καταβιβρώσκον και κατακαίον τας όργανικάς ού
 σίας, τά όφάσματα, τό δέρμα καθό συνιστάμενον εκ
 θειικού όξέως. Τό άνω μέρος του σπηλαίου τούτου
 είναι έστολισμένον με λαμπρίζοντας κρυσάλλους θεϊου,
 στυπτηρίας και θειικού σιδήρου συνεπέα της έπιρροής
 των άκμών του θεϊου, ώστε έν συντόμω ειρήσθω, τό
 σπήλαιον τουτό εις την θέσιν Φεριγλοδ είναι περιεργό
 τατον και της προσοχής εκάστου έπιστήμονος αξιον.

Περί της ηλικίας των δένδρων.

Όσον άφορά την ηλικίαν των δένδρων παρατηρού
 μεν οτι δύνανται υπό κατωτάτων περιστάσεων να διαρ
 κέσωσι πολλούς αιώνας. λ. χ. ή έλαία διατηρείται μέ
 χρι 4—500 χρόνων, ή δέ δρυς μέχρις 600 και εις
 την έπαυλιν του κόμητος Ledebur εις Άννόβερ ύπάρχει
 δρυς ηλικίας 1000 χρόνων και ύπεράνω. ο κορμός της
 γιγαντιαίας και γεγηρακυίας δρυος έχει 40 πόδας δια
 μέτρου και ύποκάτω των κατά πάσας τας διευθύνσεις
 έκτεταμένων κλώνων συνήρχοντο κατά τόν μεσαιώνα
 άπασαι αι άρχαι του τόπου. προς έκδικασιν των του
 τόπου ύποθέσεων, ως τό δένδρον τουτό είναι ίσορικόν.

Οί δε κέδροι του Λιβάνου όρους ύπολογίζονται 6000
 χρόνων ηλικίας. Οί δε πλατάνοι εις Κλαπατζούνα και
 εις Αίγιον, περί των ο Παυσανίας μνείαν ποιείται, πρέπει
 να ήναι ηλικίας 2000 χρόνων. Τά της φιλύρας (φλου
 μουρι) δένδρα φθάνουσι μέχρις ηλικίας 1200—1500
 χρόνων, αι πελέαι μέχρι 400, αι δε πιτύαι μέχρις ηλι
 κίας 5—600. Όσον άφορά τό ύψος των δένδρων, τουτό
 έξαρτάται από τας κλιματικάς περιστάσεις. τό μεγα
 λήτερον ύψος, τό όποιον τά δένδρα λαμβάνουσιν εις τά
 δάση μας, είναι 120—150 πόδας, οι δε φοίνικες της
 Άμερικης φθάνουσι μέχρι των 200—250 ποδών.

Τό παχύτερον δένδρον της ύψηλίου είναι τό δένδρον
 καλούμενον Adansonia digitata φυόμενον εις τά θερμό
 τερα μέρη της Άφρικης. Ο κορμός αυτού φθάνει εις
 πάχος 25—30 ποδών κατά την διάμετρον, ενώ τό ύψος
 αυτού είναι μόλις 10 πόδας και εκ της άκρας αυτού
 έξέρχονται πολυάριθμοι μέχρι των 60 ποδών μήκος
 έχοντες κλώνοι κατά πάσας τας διευθύνσεις. Τό κοίλον
 του δένδρου είναι τόσον εύρύχωρον, ώστε περιέχει έντός
 αυτού διά πολλάς οικογενείας οικήματα.

Τέλος ύπάρχουν φυτά τά όποια άναπτύσσονται μετά
 τοιαύτης ταχύτητος, ώστε ή άνάπτυξις καταντά όφθαλ
 μαφανής. Τό παρ' ήμιν φυτόν κηπευόμενον Agave Ame
 ricana άναπτύσσει έν Άμερικη 40—50 ποδών ύψος
 έντός 30—40 ήμερών, ώστε σχεδόν καθ' εκάστην ήμέ
 ραν άνυψοται επί ένα περίπου πόδα.

Οί γίγαντες του φυτικού βασιλείου.

Τό περιεργότατον δένδρον του κόσμου, ο βασιλεύς
 των δένδρων, ύπάρξεν εις την νήσον Τενερίφην, τό
 όποιον όμως κατά τόν παρελθόντα χρόνον διά μια
 φρικώδους θυέλλης κατεστράφη. Ο θάνατος και ή κα
 τατροφή του δένδρου τούτου, ηλικίας 6000 χρόνων, τό
 όποιον άπαντες οι περιηγηται έξεπίτηδες έπισκέφθησαν,
 έπροξένησε τόσον λύπην, ώστε τά περιοδικά βοτανικά
 συγγράμματα άνήγγειλαν μεγάλοις γράμμασι τόν θά
 νατον αυτού. Mort le Roi des arbres, θάνατος του βα
 σιλέως των δένδρων. Τό δένδρον τουτό όνομάζεται

Dracaena Draco, δηλαδή έξ αυτού του δένδρου έξάγεται
 τό εις τό έμπόριον κοινώς λεγόμενον αίμα των ο άδελφών,
 τό όποιον δέν είναι αίμα, ως νομίζει ο κοινός λαός, άλλ
 λά βιτινώδης ούσία εκ των καρπών του δένδρου τούτου.
 Έπί της αυτης νήσου άνεκαλύφθη ο διάδοχος αυτού εις
 θέσιν Tood de los viños. Τό δένδρον τουτό έχει ύψος 80
 πόδας και διάμετρον 10 μέτρα, 35 περίπου πόδας. Έξ
 αυτού έξέρχεται άπειρον πλήθος κλώνων κεκαλυμμένων
 μετά άναριθμήτων έρυθρών καρπών, ώστε ή άνακάλυψις
 του δένδρου τούτου άναγγέλλεται εις την βοτανικήν
 έφημερίδα Flora. le roi est mort, vive le roi.

Ε. ΑΑΝΔΕΡΕΡ.

ΤΟ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

και το περι αερος βιβλιον του Κ. ΣΤΡΟΥΜΠΟΥ.

Πρόθεσις κοινής ώφελείας ύπηγόρευσε κατά τό
 1865 εις φιλομούσους τινάς των παρ' ήμιν έπιλέκτων
 σοφών την σύστασιν Συλλόγου, εκαστον των μελών
 του οποίου ώφειλε να όμιλή έν ήμέρα ώρισμένη εκ πε
 ριτροπής. κατά σειράν περι έπιστημονικού τινος αντι
 κειμένου, διά τρόπον άπλοδ και εύκαταλήπτου τοίς μη
 κατηρτισμένοις εις άκρόασιν και κατάληψιν θεωριών,
 εις τις άγαθά πολλάκις να άνέρχεται και να πλανήται
 ή έπιστήμη. Ο τοιοστος δε τρόπος της μεταδόσεως
 γνώσεων έπιστημονικών εις τους άπειροτέρως περι τας
 έπιστήμας έχοντας λέγεται vulgarisation de la science.

Άλλου είδους vulgarisation de la science είναι ή υπό
 του περιφίφρονος Λουκιανού περιγραφόμενη έν τω 10ω
 νεκρικω αυτού Διαλόγω, ή άπλοποίησις δηλονότι του
 μέλλοντος να έπιβή του σκαφιδίου του Χάρωνος και
 να πλεύση εις τόν κάτω κόσμον φιλοσόφου, διά της
 άποκοπής της γενειάδος τ.υ, τών όφρύων του, και της
 αποθέσεως έν γένει πάντων των φιλοσοφικών του φ υ
 σι ώ σ ε ω ν, άς, άρεθείσας ούτως έν τή γη, εκληρονό
 μησάν τινες των φιλοσόφων των καθ' ήμας χρόνων,
 ούχι δε πάντως των καθ' ήμας τόπων.

Οί θέλοντες και αι θέλουσαι να ώφεληθώσιν εκ των
 διδασκαλιών του Συλλόγου ήγόραζεν επί μικρά έτησίαι
 εισφορά, χάριν των δαπανών αυτού, έλευθέραν την εισο
 δον εις τό ακροατήριον. Αί πλείσται των όμιλιών, φαίγε
 ται, ήσαν τω όντι ώφέλιμοι και εύσκοποι και τερπναί
 άμα. Όθεν και έξετιμήθη ή εκ τούτων ώφέλεια, και διά
 τουτό συνήρχοντο εις ακροασίν των και άνδρες όλίγοι
 και κυριαί πολλαί πάσης ηλικίας, εκάστη δε έλαυνομέ
 νη υπό μικράς φιλαρεσκείας και υπό περιέργου και μεγά
 λης φιλομαθείας.

Μεταξύ δε των πολλών εκείνων δεσποινών έβλεπέ

τις, ως φιλαρέσκως έλεγον οι εύτυχεις ιδόντες, τινάς
 κεκοσμημένας με τό άγροίκον όφρύωμα της ύπεροφίας
 έπιζητούσας βλέμματα και πασών των καρδιών την
 λατρείαν, και τας ψευδεις κολακείας γνησίαν είκόνα
 των προσωπικών και πνευματικών προτερημάτων των
 ύπολαμβανούσας, και των όποιών ή όλη αξία συνία τατό
 εις τό ιδίόρρυθμον του Ιματισμού των και εις την άρ
 μαγήν της ψευδους έπιχρώσεως, και έβλεπέ τις πάλιν,
 ως παρηγορίαν έν τή στενοχωρία του, τό εύδιον ήθος
 και ήκουεν έν τοίς διαλείμμασι την χρησορρήμενα
 γλώσσαν πολλών κυριών, αιτινες έν τή εύφύλα των, έν
 τοίς χρηστοίς τρόποις, έν τή πραότητι και προσηνεία
 είλκυον εις έαυτάς και εύθαλή έτήρουν την άνυπόκρι
 τον άγάπην και την άφοσίωσιν παντός λάτρου της
 άληθείας και έχθροδ της είδωλολατρείας.

Ο Σύλλογος, ή τό όλον του κατασκευάσματος του
 του, ώνομάσθη Άθηναίον, κατά μίμησιν του έν Ρώμη
 υπό του Αυτοκράτορος Άδριανού συσταθέντος Άθη
 ναίου, μικρόν μέρος των εργασιών του οποίου ώμοία
 ζε προς τας τούτου. Των όμιλιών τινες έδημοσιεύθη
 σαν δι' έφημερίδων και περιοδικών, και ούτως ώφελή
 θησαν δωρεάν και οι μη άγορασταί της ακρόασεως
 αυτών άναγνώσται.

Τό Άθηναίον τάχιστα παρήκμασεν, όχι διότι αι κυ
 ρίαί ένεπλήθησαν γνώσεων και έπαθον την μετα κό
 ρον συμβαινουσαν άηδίαν επί τή όψει των έδεσμάτων,
 ών πρίν μετελάμβανον μετά καλλής της όρέξεως και της
 λιχνείας, ούτε διότι έξηντλήθησαν τά των έρανιστών
 πνευματικά όψα. διότι ούτε περι ήλακάτης είχε γίνει
 έκδομή λόγος, ούτε περι κορύμβων, άλλά διότι τό κλί
 μα του τόπου δέν είναι, ως φαίνεται, προσφυές εις
 τοιαύτα φωτοεργήματα, ή πνευματική γη δέν έχει εις
 πολύ βάθος εκμάδα, και διά τουτό φυόμενα φαίνονται
 επί μικρόν θαλαρά, ζωηρά, άφου δε ή ρίζα προχωρήσθ
 εις βάθος, δέν εύρίσκει τροφήν να εκμυζήσθ, και ούτω
 τό φυτόν μαραιίνεται ως ή μυροφόρος κεφαλή πολλών
 νεανιών, έν ώρα μελαγχολίας.

Μετεβλήθη τάχα τό κλίμα τό Αττικόν, ή τοιοότο ήτο
 άνεκαθεν; Περί τούτου άλλοι ειπάτωσαν. Ο Ιατρός Κ.
 Παλλης έν τω Άθηναίω ή άλλαχου που, δέν ένθυμούμεθα,
 ώμίλησε περι κλιμάτων και της επιρροής αυτών εις τόν
 άνθρωπον. Δέν ένθυμούμεθα έτι αν έκαμε περι του φαι
 νόμενου τούτου λόγον έν τή σπουδαία εκείνη όμιλία του:
 Είναι έν τούτοις περιεργον τό φαινόμενον και αξιο
 μελέτης. έν τή μελέτη δε ταύτη πρέπει να άνερευνηθ
 και έξηγηθθ πόθεν προήλθεν ή του Άθηναίου έξουδέ
 νωσις, έξ ύποκειμένου ή έξ άντικειμένου. Τίνας έ
 πηρέασε τό κλίμα, τους διδασκάλους ή τους ά
 κροατάς, τους κυρίους ή τας κυριας; Πρέπει δε να έξε
 ρευνηθθ συγχρόνως διά τί τό έν Κωνσταντινουπόλει
 Άθηναίον, τό όνομασθέν « Έλληνικός φιλολογικός

Σύλλογος, οὐ μόνον ἐπέζησε ἀλλὰ καὶ ἀκμάζει, καὶ κείτοι εἰς παράδειγμα πνευματικῆς εὐζωίας καὶ μακροβιότητος. Ἰσως τὸ Ἀθήνησιν Ἀθηναίων ἐβάσκανον οἱ πονηροὶ ὀφθαλμοὶ τῶν κυριῶν, εἴτινες δὲν δύνανται νὰ ἐπηρεάσωσι τὸν Βυζαντινὸν Σύλλογον, ἅτε ἔχοντα πάντα τὰ ἐξαμβλύνοντα τὴν δύναμιν τῶν βυζαντινῶν ὀφθαλμῶν περίπτια, καὶ ἃς ἦναι ἐν τόπῳ, ἐν δὲ ἡ ἐπάθεια φαίνεται οὕσα τὸ πρῶτον καὶ κύριον θήρημα, καὶ οἷον παρακαλούθημα αὐτῆς τονωτικὸν ἢ ἐκ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς φιλοσοφίας ἀξιάγαστος σοβαρότης. Εἶναι δὲ καὶ ἐνδεχόμενον νὰ ζωογονῆται τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀθηναίων ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς πολιτικῆς, ἥτις ἐν Ἑλλάδι ἀπορροφᾷ πάσας τὰς ἰκανότητας, καὶ ἀπασχολεῖ σπουδαίως τὰ πνεύματα οὐ μόνον τῶν πρακτικῶν τῶν πολιτικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν πρακτικῶν τῶν διδασκαλικῶν. Τοῦτου ἰσως ἐνεκα χροστοτατοῦσι τῶσσι ἀστέιοι ἄνθρωποι εἰς τῆς πολιτικῆς τὰ πεδία, καὶ αὐτῆ ἀνωποταμῶν κάποτε χωρεῖ.

Δὲν πρέπει νὰ παρασιωπηθῇ ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Ἀθηναίου Ἀθηναίου παρασκευάσει καὶ εἰς ζωὴν παρήγαγε τὸν ἀρίστοκον Ἑλληνικὸν Σύλλογον, τὸν πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς κόσμον ἐληλυθότα καὶ οὐ μικρὰς τὰς ὠφελείας ὑπισχυόμενον, ἀν μὴ προσκόψῃ ἐν τῇ πορείᾳ αὐτοῦ ἐκ πνοῆς ἀντιθέλου ἀνέμου.

Ὅλον τὸ προοίμιον τοῦτο πλανηθέντες ἐγράψαμεν ὡς εἰσαγωγὴν εἰς βιβλιοκρισίαν τοῦ παρὰ τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Δ. Στρούμπου ἀρτι ἐκδοθέντος «Περὶ ἀέρος καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ» βιβλίου.

Ὁ Κ. Στρούμπος ἦτο ἐκ τῶν ἐταίρων τοῦ Ἀθηναίου Θελήσας δὲ πᾶν φιλοκαθάως νὰ διαδώσῃ εἰς εὐρύτερον κύκλον τὰ παρ' αὐτοῦ διδασκόμενα μαθήματα «Περὶ ἀέρος καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ», ἐδημοσίευσε αὐτὰ διὰ τοῦ τύπου ἀρτι, καὶ οὕτω πᾶσαι καὶ πάντες, οἱ μὴ σκόντες τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πορευθεῶσιν ἐν ταῖς ἐπιμισθῶ ἀκρόασεσι τοῦ Ἀθηναίου, ὠνοῦνται ἤδη ἀντιτριάων δραχμῶν παρὰ τοῦ Κ. Στρούμπου τὰ ἀπλοποιηθέντα παρ' αὐτοῦ καὶ πρὸς τὴν καταληπτικὴν δύναμιν τῶν ἀγεωμετρῆτων προσαναλογισθέντα ἐπιστημονικὰ μαθήματα.

Ἄγνοοῦμεν τί συμβαίνει καὶ δὲν κουράζει τὸν ἀναγνώστην ἢ τοῦ βιβλίου τούτου ἀναγνώστης, καὶ δὲν φέρει εἰς αὐτόν, ὡς τὰ πολλὰ τῆς φιλοσοφίας βιβλία, τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς κ ο υ τ α μ ἄ ρ α ς, ὅπερ ὁ κόσμος ὀνομάζει συνήθως ἐμβρίθειαν, ἀλλὰ μάλιστα κινεῖ διέγερσιν τίνα εὐάρεστον, καὶ εὐθυδῶς διαθέτει τοῦ ἀναγνώστου τὴν φιλομάθειαν. Δὲν εἶναι τὸ πόνημα τοῦ Κ. Στρούμπου οὔτε ὑπαγωγόν διὰ τοῦτο ἡδυνήθημεν ὑπαρ' ὀλοκλήρον νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν, ἐν ᾧ συνήθως ἄλλων τοιούτων βιβλίων, ἀφ' οὗ ἀναγνώσῃ τις τρεῖς σε-

λίδα, τῷ ἐπέρχεται νάρκη, βάρος εἰς τὰ βλέφαρα, καὶ πλέον βλέπει κατ' ὄναρ τὰς ὑπολοίπους τῶν σελίδων. ὅταν δὲ ἐξυπνήσῃ, εὐρίσκει ὡς ἐφιάλτην καθήμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἢ τοῦ στήθους τὴν δέλτον,

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τὸ καθολικώτερον περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Καθηγητοῦ Κου Δ. Στρούμπου.

Συνήθεια εἶναι, ὅταν γράφῃ τις χροῖσιν βιβλίου, νὰ ἀπαιτῆται καὶ τῶν καθ' ἕκαστα αὐτοῦ, νὰ ἀναλῶν τὰ περιεχόμενα, νὰ παραθέτῃ περιχοπὰς, κτλ. Ἄν ἡμεῖς ἡκολουθοῦμεν τὸν κανόνα τοῦτον, ἤθελε τὸ βιβλίον τοῦ Κου Στρούμπου μεταγραφῆ ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ ἀνδὲ ἐφέρομεν μικρὸν αὐτοῦ μέρος, δὲν ἤθελε τοῦτο δειγματίζει τὴν οὐσίαν τοῦ ὅλου, ἐνεκα τῆς ποικιλίας του, καὶ τὸ δαίγμα ἤθελεν ὁμοιάζει πρὸς τὸ τοῦ σχολαστικοῦ τοῦ Ἱεροκλέους, ὅστις, πωλῶν οἰκίαν, περιέφερεν εἰς τὴν ἀγορὰν λίθον ἐξ αὐτῆς ὡς δαίγμα. Νομίζομεν δὲ ὅτι ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ Κος Στρούμπος, ἐπειδὴ τὰ μαθήματά του ἀπήγγειλεν ἐνώπιον καὶ κυριῶν, ἐξήνθισεν αὐτὰ διὰ διαφόρων μύθων, σχετικῶν πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτῶν, καλῶς φαίνεται εἰδῶς, ὅτι τέρπονται αἱ δέσποναι ἐν ταῖς μυθοπλαστικαῖς καὶ τέρπουσι τοὺς εἰσισθητοὺς καὶ αὐταὶ τὰς καλλονὰς τῶν μυθοποιεῖσιν καὶ ποικιλίουςαι.

Ἄγνοοῦμεν ἂν οἱ μῦθοι τοῦ Κ. Στρούμπου εἶναι πρωτότυποι ἠηρατισμένοι, ὅπως δὴ ποτε ὅμως, ἐπειδὴ ἐξ ἀνάγκης ἔπρεπε νὰ ὦσιν ὑπερηφανοὶ φυσικῶν θεωριῶν, καὶ οἷον ἀφετηρία εἰς ἐρμηνείαν φαινομένων, ἐποιήθησαν ὀλίγον ψυχροὶ, ὡς εἶναι ὅλα τὰ πράγματα τῶν μαθηματικῶν καὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν, καὶ ἡ καρδιά τῶν πρῶτων νέων. Κάπου, κάπου ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Κ. Στρούμπου μυγιάζει τὴν πολιτικὴν, ὀλίγον περιδεῶς. Ἡ ταλαίπωρος αὐτῆ Κυρία δὲν ἀφίεται ἡσυχῆς ποτε, Ἡὲς ἄνθρωπος ἀγαπᾷ νὰ τὴν κνίξῃ ὀλίγον, ἢ καὶ νὰ χωρατεύῃ μαζὶ τῆς, ἰσως διότι ἐπικρατεῖ ἰδέα ὅτι ἀπέβαλε τὴν αὐστηρὰν σωφροσύνην τῆς, καὶ κατέστη σχεδὸν ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ.

Ταῦτα περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Κου Στρούμπου, ὀλίγα καὶ ἀτακτα ἰσως, σύμφωνα δὲ πρὸς τὰς ἐξείς τῆς δυστηνίου γραφίδος ἡμῶν καὶ πρὸς τὴν ὄψιν τοῦ κρινομένου βιβλίου.

Δ. ΠΖ.

Ὁ Χριστόφορος, ἢ τὸ Ναυάγιον καὶ ἡ διάσωσις, χιρρόγραφον ἐκδιδόμενον ὑπὸ Λέοντος Μελά· 1869· συγκεῖται ἐκ σελίδων εἰς 80ν 278 καὶ τιμᾶται δραχμῶν τρεσσάρων.

Σ. Σ. Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου, θὰ φέρωμεν τὰς δεούσας παρατηρήσεις εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ,